

Lekcja 1 -

7 lipca

„Będziecie mi świadkami”

Tekst biblijny: Dz 1,1-8; Łk 24,50-53.

Cel lekcji:

Poznanie: Dostrzeżenie nieprzerwanego trwania odkupieńczej misji Jezusa.

Odczucie: Zrozumienie tego, jak odkupieńcza misja zaczęła się w Kościele i jak nabierała mocy i impetu.

Działanie: Zbadanie w jakim stopniu jako wyznawcy Chrystusa jesteśmy zaangażowani w głoszenie ewangelii.

Plan nauczania

I. Poznanie: Nieprzerwane trwanie Bożej odkupieńczej misji.

Skąd wiemy, że dobra nowina o zbawieniu jest jedną nieprzerwaną historią Bożej odkupieńczej misji dla grzeszników?

II. Odczucie: Moc początków Kościoła chrześcijańskiego.

A. Co to znaczy, że szerzenie się ewangelii nie było zależne od ludzkiej inteligencji i planowania, ale od mocy Ducha Świętego?

B. Historyczna ekspansja Kościoła nie była jedynie wynikiem działalności ludzi, ale przede wszystkim efektem działania mocy Ducha Świętego. Można nawet powiedzieć, że w tym kwartale studiujemy nie tyle *Dzieje Apostolskie*, co *Dzieje Ducha Świętego*. Czy *Dzieje Apostolskie* potwierdzają taką sugestię?

III. Działanie: Zaangażowanie w rozwój Kościoła.

A. Ponieważ *Dzieje Apostolskie* są niedokończonym zapisem rozwoju Kościoła, a ten wymaga twojego zaangażowania, jak pełne jest twój udział w działaniu na rzecz realizacji tego celu?

Podsumowanie: Nakaz zmartwychwstałego Jezusa skierowany do Jego wyznawców jest taki, by składali świadectwo Jego zbawczego dzieła. On uzdalnia ich też do tego zadania. „Weźmiecie moc Ducha Świętego, kiedy zstąpi na was” (Dz 1,8). *Czy przyjąłeś ten nakaz Pański?* W jakim stopniu moc Ducha Świętego działa za twoim pośrednictwem?

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: Łk 24,50-52, Dz 1,6-8.

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: *Dzieje Apostolskie* raz po raz przypominają nam, że duchowy rozwój nie następuje w pustce. Cokolwiek jest dokonywane czy to w każdym z nas osobiście, czy w życiu Kościoła, jest wynikiem służby Jezusa i jest dokonywane w mocy Ducha Świętego. Chyba żadna inna księga biblijna nie przedstawia tak wyraźnie i tak zwięźle narodzin, rozwoju, misji i kontynuacji chrześcijańskiego życia jak właśnie *Dzieje Apostolskie*. Wstępne pięciopunktowe podsumowanie *Dziejów Apostolskich* dokonane przez Łukasza jest warte uważnego przestudiowania: (1) bądź przekonany o misji Jezusa - Dz 1,1-3; (2) bądź czujny i czekaj na przyjęcie Ducha Świętego - Dz 1,4-5; (3) bądź bardziej zainteresowany tym, czym jest królestwo Boże, niż tym, kiedy nastąpi - Dz 1,4-7; (4) bądź gotowy na przyjęcie Ducha Świętego - Dz 1,8; (5) bądź świadkiem wszędzie, gdzie się udasz, poczynawszy od rodzinnego domu a skończywszy na krańcach świata - Dz 1,8.

Tylko dla nauczyciela: Bez *Dziejów Apostolskich* nasza wiedza i zrozumienie początków Kościoła chrześcijańskiego byłyby bardzo ubogie. Choć księga nosi tytuł *Dzieje Apostolskie*, sugerujący, iż opisuje dzieje wszystkich apostołów, to w gruncie rzeczy dotyczy w większym stopniu działalności jedynie dwóch z nich. Piotr (Dz 1—15) dominuje w historii Kościoła od Pięćdziesiątnicy do zjazdu w Jerozolimie, składając świadectwo w związku z takimi ważnymi wydarzeniami jak Pięćdziesiątnica, nawrócenie pogan, zjazd w Jerozolimie itp. Paweł (Dz 13—28) jest główną postacią księgi i kreśli mapę misyjną Kościoła od Jerozolimy po Rzym. Wymieniając kilkakrotnie Jana i Jakuba, podobnie jak innych chorążych Kościoła (Szczepana, Filipa, Korneliusza, Barnabę, Jana Marka, Pryscyllę i Akwilę, Tabitę, Łukasza itd.), *Dzieje Apostolskie* dają podwójne zapewnienie: (1) Każdy, kto przyjmuje imię Chrystusa, ma rolę do spełnienia w misji noszącej Jego imię; (2) ewangelia królestwa Bożego będzie głoszona „śmiało” (Dz 28,31) całemu światu.

Wstępna dyskusja: W Dz 28,24 zawarte jest ciekawe stwierdzenie: „Jedni dali się przekonać (...) drudzy natomiast nie uwierzyli”. Te kilka słów świadczy wobec całego wszechświata, że Jezus jest ostatecznym sędzią ludzkości. Przyjmij Go, a życie wieczne jest twoje. Odrzuć Go, a ściągniesz na siebie potępienie. Kończąc w ten sposób *Dzieje Apostolskie* Łukasz zamyka swoją narrację o Kościele wyzwaniem dla tych, którzy przyjęli Jezusa - głosić królestwo Boże, śmiało uczyć wszystkich ludzi o Jezusie. Dlaczego jako chrześcijanie nie mamy większego zobowiązania nad to?

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: W Dz 1,1 czytamy, że zanim powstały *Dzieje Apostolskie*, autor księgi napisał „pierwszą księgę”. Obie księgi - trzecia ewangelia i *Dzieje Apostolskie* (Łk 1,3; Dz 1,1) - są adresowane do Teofila, szlachetnego Greka, zapewne człowieka zamożnego i kulturalnego. Teofil to przyjaciel Łukasza, przypuszczalnie niedawno nawrócony do Chrystusa. Zważywszy fakt, że zarówno *Dzieje Apostolskie* jak i trzecia ewangelia są adresowane do Teofila, Kościół od początku uznawał, że obie księgi zostały napisane przez tego samego autora, Łukasza. Te dwie księgi Łukasza razem tworzą dzieło, które można by nazwać *Pochodzenie i dzieje Kościoła chrześcijańskiego*. Pierwsza księga mówi o życiu i nauczaniu Jezusa Chrystusa. Druga księga opisuje głoszenie ewangelii od Jerozolimy po Rzym.

Komentarz biblijny

Kiedy Jezus uczył swoich uczniów modlić się: „przyjdź Królestwo twoje” (Mt 6,10), zasiał ziarno pilnego oczekiwania w sercach nie tylko dwunastu apostołów, ale całego pokolenia Jego wyznawców. Królestwo jest motywującym tematem w Jego przesłaniu. Być z Bogiem, żyć w społeczności świętych ze wszystkich wieków, na zawsze zostać uwolnionym od królestwa zła i znaleźć się w królestwie sprawiedliwości - oto pragnienie każdego wyznawcy Jezusa. Tak więc otoczeni chwałą mocy

zmartwychwstania, naładowani na nowo niezmierną mocą zmartwychwstałego Zbawiciela, uczniowie zadawali pytanie, które ich nurtowało: „Panie, czy w tym czasie odbudujesz królestwo Izraelowi?” (Dz 1,6). Słowo Boże odpowiada na to pytanie zapewnieniem i misją.

I. Pytanie uczniów.

Wraz z pokonaniem szatana przez śmierć Chrystusa na krzyżu i pokonaniem śmierci przez zmartwychwstanie Chrystusa uczniowie mieli jedno pytanie, na które oczekiwali odpowiedzi: Kiedy ustanowione zostanie królestwo? Królestwo Boże jest centralnym tematem w nauczaniu Jezusa. Słowo „królestwo” i inne związane z nim słowa i wyrażenia, takie jak „królestwo Boże” i „królestwo niebios” występują wielokrotnie w ewangeljach: 50 razy w *Ewangelii Mateusza*, 13 razy w *Ewangelii Marka*, 37 razy w *Ewangelii Łukasza*, 5 razy w *Ewangelii Jana*. Kiedykolwiek pojawia się nawiązanie do królestwa, towarzyszy mu odczucie nowości, pilności i oczekiwania. Nowości, bo wkroczenie Jezusa w dzieje wniosło w nie nowy i dynamiczny element - Bóg wkroczył w ludzką przestrzeń i czas, dokonując wyjątkowej zmiany w porządku stworzenia. Pilności, gdyż za sprawą Jezusa czas nabiera nowej jakości. Czas mierzony jest odtąd od Betlejem, z punktu widzenia nowego wydarzenia. Zarówno bieg ludzkich dziejów jak i osobistego życia człowieka jest datowany w odniesieniu do Jego przyjścia - przed Chrystusem i po Chrystusie. Ludzka nadzieja jest bezpieczna i pewna jedynie w ramach dynamiki królestwa Bożego. Stąd oczekiwanie: Kiedy wreszcie nadejdzie królestwo?

Do rozważenia: „To królestwo nie jest - jak oczekiwali słuchacze Chrystusa - doczesnym i ziemskim panowaniem. Chrystus otworzył przed ludźmi duchowe królestwo Jego miłości, Jego łaski, Jego sprawiedliwości” (Ellen G. White, *Thoughts From the Mount of Blessing*, s. 8). Czym charakteryzuje się życie w duchu królestwa Bożego?

II. Zapewnienie i misja Chrystusa (przeczytaj J 14,2-3; Dz 1,11).

Na usilne pytanie uczniów, kiedy przyjdzie królestwo, Jezus udzielił zapewnienia i wskazał misję.

Zapewnienie. Jezus nie pozostawił wątpliwości co do pewności przyjścia królestwa Bożego. Powiedział: „Idę przygotować wam miejsce. A jeśli pójdę i przygotuję wam miejsce, przyjdę znowu i wezmę was do siebie, abyście, gdzie Ja jestem, i wy byli” (J 14,2-3). Aby przypomnieć to zapewnienie i wzmocnić je Bóg posłał swoich aniołów po wniebowstąpieniu Chrystusa, by powiedzieli uczniom: „Ten Jezus, który od was został wzięty w górę do nieba, tak przyjdzie, jak go widzieliście idącego do nieba” (Dz 1,11).

Misja. Zapewnienie Chrystusa, iż przyjdzie powtórnie, by założyć swoje królestwo, obejmuje także misję - przesłanie Jego królestwa i sposób wejścia do tego królestwa mają być głoszone po krańce ziemi. Choć nie znamy dnia ani godziny przyjścia królestwa, jesteśmy powołani do misji głoszenia królestwa Bożego (Dz 1,8).

Do rozważenia: „Ewangeliczne zlecenie jest wielką kartą misyjną królestwa Chrystusa. Uczniowie mieli pracować gorliwie dla ludzkości, przekazując wszystkim zaproszenie miłosierdzia. Nie mieli czekać, aż ludzie przyjdą do nich, ale sami mieli wyjść do ludzi z tym poselstwem” (Ellen G. White, *Działalność apostołów*, Warszawa 2007, wyd. IV, s. 18). W jakim stopniu i w jaki sposób uczestniczysz w realizacji tego zlecenia?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: W studium Dz 1 do tej pory zauważyliśmy trzy prawdy o królestwie Bożym: (1) pragnienie uczniów Chrystusa rychłego ustanowienia Jego królestwa; (2) zapewnienie zmartwychwstałego Jezusa, że królestwo to nie wiąże się z żadnym opóźnieniem czy niepewnością; (3) głoszenie królestwa i jego zbawczego przesłania obejmujące cały świat. Jest jeszcze jedna kwestia, o której jest mowa w Dz 1, a która wymagała wyjaśnienia w ramach globalnej misji królestwa Bożego, mianowicie wypełnienie przywódczego wakat.

Dyskusja: Jak możemy wypełnić wakat powstały w przywództwie kościelnym? Dz 1,15-26 wskazuje dwie ważne kwalifikacje. (1) Osobiste doświadczenie z Jezusem (Dz 1,21) - potencjalny przywódca powinien wieść życie w więzi z Jezusem „począwszy od chrztu (...) aż do dnia, w którym

od nas został wzięty w górę” (Dz 1,21-22). Wykształcenie, teologiczna wiedza, kultura, umiejętności przywódcze i zdolność perswazji to umiejętności przydatne w Kościele, ale żadna z nich nie zastąpi osobistej poznania Jezusa, sercem w serce, umysłem w umysł, jak najbliższego Przyjaciela. (2) Bycie „świadkiem jego zmartwychwstania” (Dz 1,22), a zmartwychwstanie Chrystusa nie sposób odłączyć od Jego męki i śmierci na krzyżu. Śmierć Chrystusa na krzyżu zatwierdza Boży plan odkupienia z grzechu, a zmartwychwstanie daje nadzieję na nowe życie. Nie można być chrześcijaninem, a tym bardziej chrześcijańskim przywódcą, jeśli nie doświadczyło się mocy krzyża i pustego grobu. Doświadczenie mocy zmartwychwstania jest niezbędne dla głoszenia ewangelii (1 Kor 15,8).

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: „Bóg przyjmuje ludzi takimi, jakimi są, i kształci ich do swej służby, jeżeli Mu się poddają. (...) Słaby, chwiejny charakter zmienia się w silny i niezłomny. Stałe oddanie wytwarza tak ścisły związek pomiędzy Jezusem a Jego uczniem, że chrześcijanin upodabnia się do Niego umysłem i charakterem” (Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2013, wyd. XV, s. 213).

1. W świetle powyższego cytatu zaprosz ohotników w klasie, by przedstawili przykłady przywódców kościelnych, zarówno z przeszłości, jak i współczesnego Kościoła, będących wzorem tego, jak Bóg czyni zwyczajnych ludzi przywódcami w swoim Kościele.

2. Jakie postaci biblijne odzwierciedlają zasadę działania Boga w wyborze Jego świadków? Pamiętaj, że bez przekształcającej mocy Chrystusa w ich życiu ci wybrani ludzie nigdy nie byłiby przygotowani do zadań, do których zostali powołani.